

**СПРАВА «КАННА ТА ЦИГАНОК ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF KANNA AND TSYGANOK v. UKRAINE)**

(заяви № 24751/10 та № 63824/10)

Стислий виклад рішення від 04 липня 2019 року

Першого заявника затримали за підозрою в одержанні хабара, а щодо другого заявника було порушено кримінальне провадження за фактом шахрайства. Під час слідства заявники трималися під вартою і суди кілька разів продовжували обраний їм запобіжний захід, посилаючись на одні і ті ж підстави, та не зазначаючи строку тримання заявників під вартою. Більше того, апеляційні суди, скасувавши винесені судами першої інстанції вироки щодо заявників та направивши справи на новий розгляд, не обґрунтували свої рішення та не встановили строків тримання їх під вартою.

До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявники скаржилися за пунктами 1 та 3 статті 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) на незаконність, необґрунтованість та тривалість тримання їх під вартою та за пунктом 4 статті 5 Конвенції, що національні суди відмовили у задоволенні їхніх клопотань про звільнення з-під варті, не навівши достатніх причин. Другий заявник також скаржився за пунктом 1 статті 6 Конвенції, що тривалість провадження у його справі була несумісною із вимогою «розумного строку» та за статтею 5 Конвенції, що постанова, якою строк тримання його під вартою у відділі міліції було подовжено до десяти днів, порушила Конвенцію.

Розглянувши скарги заявників за пунктом 1 статті 5 Конвенції, Європейський суд, посилаючись на свою практику у справах щодо України, вказав, що вже розглядав подібні ситуації та визнав їх несумісними з вимогами законності та констатував порушення вказаного положення Конвенції.

Щодо скарг заявників за пунктом 3 статті 5 Конвенції Європейський суд, посилаючись на рішення у справі «Харченко проти України» зазначив, що не оцінивши конкретні факти або не розглянувши можливість застосування інших запобіжних заходів, ніж досудове тримання під вартою, та по суті посилаючись постійно на тяжкість відповідних обвинувачень, органи влади продовжували строк тримання заявників під вартою до розгляду справи судом на підставах, які не можуть вважатися «достатніми», щоб виправдати тривалість такого тримання під вартою.

Розглянувши скаргу другого заявника за пунктом 1 статті 6 Конвенції, Європейський суд вирішив, що тривалість провадження у цій справі була надмірною та не відповідає вимозі «розумного строку».

Крім того, розглянувши факти справи, доводи сторін, а також з огляду на свої висновки за статтями 5 та 6 Конвенції Європейський суд дійшов висновку, що він розглянув основні юридичні питання, висунуті у заявах, і немає потреби ухвалювати окреме рішення щодо прийнятності та суті інших скарг заявників.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Вирішує* об'єднати заяви;

2. *Оголошує* прийнятними скарги першого заявника за пунктами 1 і 3 статті 5 Конвенції щодо незаконності тримання його під вартою на підставі ухвали Апеляційного суду Донецької області від 22 грудня 2011 року та необґрунтованої тривалості тримання його під вартою;

3. *Оголошує* прийнятними скарги другого заявника за пунктами 1 і 3 статті 5 та пунктом 1 статті 6 Конвенції щодо незаконності тримання його під вартою на підставі ухвали Апеляційного суду міста Києва від 30 червня 2010 року, необґрунтованої тривалості тримання його під вартою та тривалості кримінального провадження щодо нього;

4. *Постановляє*, що немає необхідності розглядати питання щодо прийнятності та суті скарг другого заявника за пунктом 1 статті 5 Конвенції щодо продовження строку тримання його під вартою у міліції з порушенням вимог Конвенції та скарг обох заявників за пунктом 4 статті 5 Конвенції щодо неспроможності судів першої інстанції належним чином розглянути їхні клопотання про звільнення з-під варті;

5. *Постановляє*, що було порушено пункт 1 статті 5 Конвенції щодо обох заявників;

6. *Постановляє*, що було порушено пункт 3 статті 5 Конвенції щодо обох заявників;

7. *Постановляє*, що було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції щодо другого заявника у зв'язку з тривалістю кримінального провадження щодо нього;

8. *Постановляє*, що

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити такі суми, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу:

(i) 6 000 (шість тисяч) євро першому заявнику та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись, в якості відшкодування моральної шкоди;

(ii) 6 500 (шість тисяч п'ятсот) євро другому заявнику та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись, в якості відшкодування моральної шкоди;

(iii) 850 (вісімсот п'ятдесят) євро кожному заявнику та додатково суму будь-якого податку, що може їм нараховуватись, в якості компенсації судових та інших витрат;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

Відхиляє решту вимог заявників щодо справедливої сатисфакції.»